

העולם הזה הלך לכנופיית הרחוב שאליה השתייך גיל אלעזרוב, קורבן התקרית

למדות למען

הכבוד

ב לילה נחלקת נתיים בקפדנות לחבורות. כל חבורה והעץ שלה, הרשא או הספסל המיוחד לה. כל חבורה שומרת על מקומה בקנאות, אינה מתירה פלישה של זרים לתחומה. עלייד המוסיאון.

אביו של אלעזרוב בהלוויה עודד מעט יהפכו אותנו לרוצחים!

החיפוש אחרי חבורתו של גיל אלעזרוב, הנער שנרצח בקולנוע דן, מתחיל ברחוב טרומפלדור, שם גרה אחיו. השעה 10 בערב. יום ראשון, שש שעות אחרי שגיל נקבר.

שתי נערות, אחת דקה וקטנה, האחרת גבוהה ועבה, מטיילות ברחוב באיטיות, מציעות לחפש את החבורה בשרדות העצמאות, "שם יושבים החב" ר"ה של קולנוע דן". הן אומרות בכיטחה.

הרבה צרות

ס פסלי שדרות העצמאות גדושים בבנינוער. על כל ספסל חבורה נפרדת. בנים במיכנסים, בנות במיכנסים, הרוקים ושיער מתולתל. כולם שזופים. כולם מדברים בקול רם, כמעט צורחים. נער קטןיקומה בעל גוף משולש למדרין מכיר את החבורה של גיל. הם יושבים בגן אחר, הוא אומר, ומסביר איך מגיעים לשם.

הגן ברחוב דניאל דומה לגמרי לשדרות העצמאות. עצים גבוהים מי שני צידיו, ספסלים, בנינוער השומ" רים בקנאות על השטח שלהם. לא, החבורה של גיל יושבת בגן אשכול, אומר נער גבהיקומה שעיניו כחולות, פקחות לרווחה, ומבטו עצבני, וכבר מתנרב להראות את הדרך. גיאשכול שומם. רק נער על אופנוע חג סביב הכיכר, הלוך ושוב,

ואשה" אומר נער קטן בנופייתדרשת אפורה.

אחר הנערים כתב שיר לזכר גילי: "בןאדם, ידיד, חבר, למה אתה נל- קחת ולא אחר? למה אלוהים אותך לקח? אהבנו אותך כליכך? היית כן אדם נוח ואדיב / יום מותך זה דבר מכאיב. מילים לא יתארו סיבלי. שמור עליו אצלך, אלי! למה אלוהים אותך בחר? תמיד ידעתי שזה עולם אכזר. אותך תמיד אוכזר, ועורני זוכר/ כבןאדם, ידיד, חבר".

אנחנו קראנו לו לרוב. הפירוש של אלעזרוב זה אלוהים יעזור הרבה. ובאמת עזר לו הרבה, הם אומרים.

"בסךהכל רצינו לבלות, וזה מה שקרה. גילי עלה לקומה השניה של קולנוע דן כדי לנוח. הוא היה בלי חולצה. מישוהו מתלאיב ירד למטה. השפתיים שלו היו פתוחות.

"שאלנו את גילי מה קרה. הוא אמר: הם רוצים לריב, מכות."

"אחריכך גם גיל ירד למטה. פיתאום נשלפו סכינים. השומר, שראה שהא- ווירה מתחממת, הוציא את גילי ואת התלאיבני החוצה. שם גילי נדקר. אילו היה מוציא רק אחד מהם, גילי היה חי. במקום למלא את התפקיד שלו ולשמור עלינו, הוא פחד רוצה להיפטר מהצרה הזו של הסכינים."

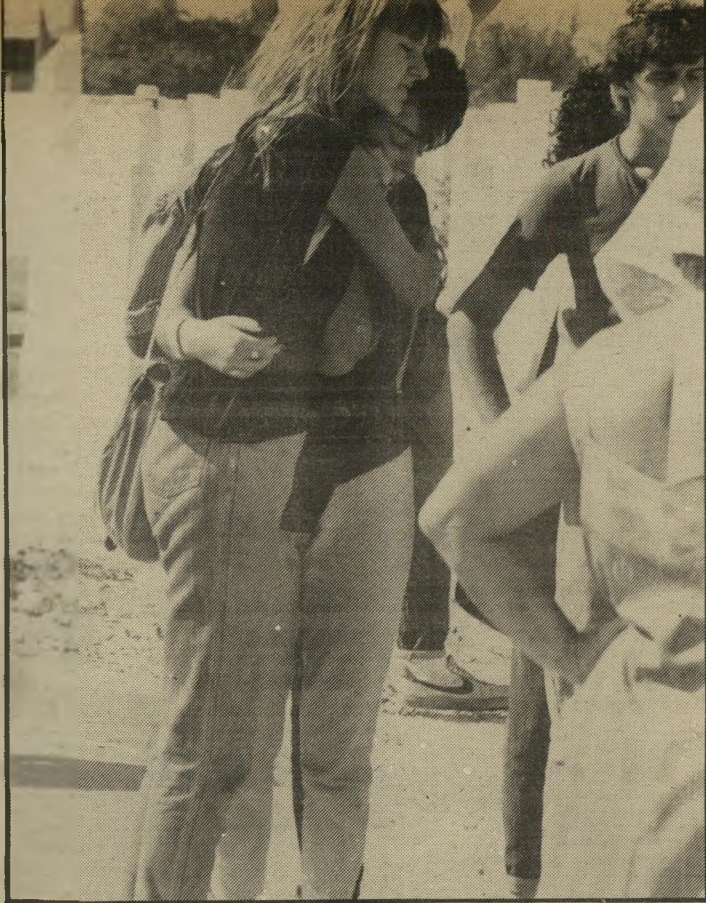
פרוטקשן לילדים

ש לושעה נערים בני 14 ו-15 מרכזיהתימים הם החשודים ברצח. עליפי החשד נער בן 14 דקר את גילי בסכין, כשהוא מסתייע בחבריו, בני ה-15. אחרי המיקרה ברחו השלושה. כעבור זמן קצר נעצרו בכתיים.

הם מואשמים ברצח ובגרימת חב" לות המורות לשני נערים אחרים, שנפצעו במהלך הקטטה. השלושה כפרו באשמה.

שני השודים אחרים, שאינם קטינים, אלי מלכה ועדי ויזנברג, מואשמים גם הם ברצח ובסיוע לעברייני נמלט.

נכשיו האווירה מתחממת. שלושים

חברות הקבוצה של אלעזרוב בהלוויה. הם רוצים לריב, מכות!"

ואם הילד מסרב, הם סוחבים אותו החוצה ולוקחים ממנו כסף במכות.

אין לאן ללכת

ס דום ועמורה על חוף הים של תלאיב, ובכל זאת הם מגיעים לשם. כל יום שישי נוסעים במונית מבתיים. משלמים עשרה שקלים ככניסה. מבלי שם ארבעחמש שעות, חוזרים ב-3 לפנותבוקר הביתה, עייי פים, לפעמים מוכים.

"אין לאן ללכת", הם אומרים. ליקוויד נסגר. לקוליסיאום לא מכי ניסים בנינוער ביום השישי. "שם יש סדר, אין צפיפות, נחמד שם, אבל לבנינו נוער נותנים להיכנס רק ביום הרביעי. אז לאן נלך? אנחנו רוצים לצאת קצת, לבלות, לרקוד, להתפרק, נשאר רק קולנוע דן."

"מהמקרה הזה נלמד לקח חשוב", אומרים בניחבורתו של גילי, ונחלקים לשתי קבוצות. :בנים: "מעכשיו רק נבלה, לא נסתבך בשום ריב". הבנות: "אסור להילחם על הכבוד. יותר טוב לוותר על הכבוד, אבל להישאר בחייים!"

נערים ונערות מדברים בכתיאחת על מצוקות הבילוי שלהם. מספרים על קולנוע דן.

"קודם כל, צפוף שם", הם אומרים. "ההנהלה נותנת לכל אחד להיכנס, גם כשהמקום מפוצץ. מקום קטן, מלא בילדים ובמבוגרים, מגילאים שונים, ממש מזמין מהומות."

"בפתח מבקשים תעודותזהות, אבל רק בורקים אם הנכנס הוא ערבי. יהודים יכולים להיכנס בלי בעיות. ככה אפשר לראות שם ילדות קטנות, בנות 12, לבושות במיני קצרצר, מעשנות סיגריות, מחרמנות את הגברים, מסידות אותם להילחם. "הוא פגע בך" הן אומרות, לך תרכיץ לוי!"

"הילדות הקטנות האלה נעשו מופקרות לגמרי. יש ילדות שמחביאות בכיס סכין, מוכנות להילחם על הכבוד שלהן כמו הבנים. הרבה ילדות בורחות מהבית בשביל קולנוע דן. אחריכך ישנות על שפתייהם, לא חוזרות הביתה בכלל."

"הגברים המבוגרים מנצלים אותן, וגם את הבנים. מבקשים כסף בחאווה, ועני פרוטקשן. תן לי כסף, אם לא ההברים שלי ירביצו לך", הם אומרים.

חברי קבוצתו של אלעזרוב בהלוויה. לא נורא אם מוותרים על הכבוד. העיקר שנשארים בחיים!"